

Socha Fiddler's Green na památku rybářů utonulých na moři.

NOVICIÁTNÍ NOVINKY

Srdečně vás, vážení a milí čtenáři, zdravím z jezuitského noviciátu v Birminghamu. Dorazil jsem po různých oklikách v neděli 27. srpna, můj kufr za mnou připutoval v pátek 8. září. Ale to jen tak mimochodem. Cesta byla vcelku dobrodružná; kvůli počasí jsem musel přesehat vícekrát, než bylo v plánu. Naštěstí jsem měl v onu neděli několikahodinovou pauzu v Bruselu, kde jsem narazil na letištní kapli – a v ní na všechno potřebné ke slavení mše svatě... Mám rád Brusel!

Máme se tu výborně, jsou na nás hodní, krmí nás skvěle... Je nás tu celkem sedm noviců – čtyři Čechoslováci (dva a dva), jeden Francouz, jeden Nizozemec a jeden Brit.

Hadriánův val

Řekl bych, že Birmingham je pestřejší, co se náboženského života týče – z okna autobusu vidám kostely nejrůznějších církví s evropskými i mimoevropskými kořeny, mešity, sikhské svatyně. Tu a tam se někdo – velmi plaše a decentně – zeptá v charitním centru, v němž vypomáháme, zda je nabízený oběd halal; tu a tam se v našem domě objeví duchovní ze sousední anglikánské farnosti na několik dní odpočinku...

Jen jsme se tu trochu porozhlédli, už jsme se chystali na přesun do Walesu do jednoho duchovního centra. Tam nás čekaly takřka celé exercicie neboli velké duchovní cvičení. Celý měsíc jsme strávili v tichu – každý sám s dobrým Bohem v textech Písma, v modlitbě, v pohledu na okolní svět i do vlastního

srdce... a v každodenních osobních rozhovorech s duchovním průvodcem.

Exercicie byly doslova a do písmene Boží. Už jenom ta samotná skutečnost, že se mohu zúčastnit skutečných, „plnotučných“ exercicií, v takové délce a takové kvalitě, konaných ne „jenom jako“, abychom „měli splněno“, ale se vším všudy, je obrovská výsada a obdarování – nota bene když nás skutečně provázeli jezuité, tedy ti, kteří se přímo odkazují na „vynálezce exercicií“, tedy sv. Ignáce z Loyoly.

Vzpomínám si, že jsem před odjezdem, byv tázán, jak se cítím, co očekávám apod., odpověděl, že si připadám jako dítě pozvané na narozeninovou oslavu, jen s tím rozdílem, že dárky nebudu rozdávat, ale přijímat. A musím říci, že jsem se nejenže ani trošku nezklamal, ba naopak – několiknásobně to předčilo moje očekávání. Nemluvě o tom, že jsem si ujasnil, co chci: jsem si teď naprosto jist, že mě Boží plán vede k jezuitům, tedy že to není jen můj zájem a moje nápady, ale skutečně Boží nabídka a pozvání.

Vánoce samotné jsme prožili v Birminghamu. Rád si znovu vybavím, jak mě rozesmálo, když na závěr „půlnoční“ přišla skupinka dětí k jesličkám a zazpívala Ježíškovi velmi známé „Happy birthday to you“. Ale došlo mi v tu chvíli – proč ne? Kdy jindy a komu jinému než tady a teď? Právě tohle mi pomohlo znovu si uvědomit, co vlastně o Vánocích slavíme.

Na postní dobu jsme se rozprchlí (tedy byli jsme rozesláni) po dvou na různá místa v Anglii, kde jsme žili s místními jezuiti-

skými komunitami a angažovali se, resp. tak trochu pomáhali či dobrovolničili v různých zařízeních pro seniory. Já jsem byl konkrétně v Newcastlu-upon-Tyne úplně na severu Anglie, takřka u skotských hranic. Přímo naším domem prý vedla bývalá hranice Římské říše, resp. dům stojí na místě, kde stával Hadriánův hraniční val.

Vlastně si říkám, že jsem nikdy nebyl severněji – bydleli jsme necelé 3 kilometry vzdušnou čarou od 55. rovnoběžky. A navíc jsme se s kolegou na jeden víkend vypravili do Skotska, takže jsme ji už i překonali! Edinburgh leží kousíček od 56. stupně severní šířky. A v Glasgow jsme se vyskytli přímo ve výroční den smrti sv. Jana Ogilvie, který vstoupil před řadou let do noviciátu v mém rodném Brně a studoval (stejně jako já) teologii v Olomouci.

Teoreticky bychom podle jezuitských pravidel měli v rámci noviciátu věnovat měsíc práci v nemocnici apod., tedy péči o potřebné, nemocné, bezmocné atd. Jenže ve Velké Británii je docela problém dostat se do nemocnice, nemáte-li potřebné vzdělání, kvalifikaci apod.; dokonce ani v tom domově pro seniory jsme nesměli dělat jen tak ledačo – např. ani pomoci vstát ze židle; nevíme totiž, jak správně dotyčného chytnout, abychom mu nezpůsobili bolest, neřekli zranění.

Na druhou stranu – docela to chápu; mají velmi špatné zkušenosti s různými pohmožděninami, ba dokonce zlomeninami, které starouškům způsobily ochotní, ale nezkušené pomocníci. Takže já jsem se svými 187 cm a 110 kg mohl dovézt kolečkové křeslo se stařenkou řekněme z čajového salónku do jejího pokoje, ale pak jsem musel zavolat někoho ze stálého personálu, aby jí pomohl přesehnout, takže to místo mě udělala o dvě až tři hlavy menší (a o polovinu štíhlejší) ošetřovatelka – ovšem s příslušným atestem a školením. Nu což; to je prostě stav věci a mně nevadilo popovést křeslo tam a zpátky.

Práce tedy nebyla fyzicky náročná; většinou jsme prostě rezidenty doprovázeli po domově, do kaple, na oběd (tam jsme jim servirovali jídlo), do společenské místnosti (kde jsme s nimi hrávali stolní hry, malovali, zkoušeli zpívat nebo si prostě povídali) apod.

V newcastleské komunitě žijí 3 jezuiti ve věku 60+ až 80+, ovšem velice čiperní, svěží

Kostel sv. Martina, Birmingham.

a duchem (ba řekl bych i Duchem) nesmírně mladí. Opravdu bylo moc osvěžující se s nimi vidat, bavit, sdílet, naslouchat...

Moc se mi tam líbilo! A vůbec jsem čím dál tím radší, že mohu vplouvat do jezuitského života. Je to možná troufalé teprve po necelém roce noviciátu, ale řekl bych, že jsem se v Tovaryšstvu našel.

Jak se schyluje ke konci velikonočního času, blíží se další náš velký „experiment“, konkrétně putování. Po dvojicích či trojicích se vydáváme na pout', které bychom měli věnovat celý měsíc. Já osobně se s jedním spolunovicem vypravíme po Ignácových stopách z Benátek do Říma, což obnáší něco přes 500 km. A shodou okolností šli touto cestou před námi i sv. Cyril s Metodějem. Věřím a doufám, že se taky za nás přimluví – spolu s vámi, vážení a milí.

Zatím ještě z Birminghamu, kde lišky dávají dobrou noc (viz foto naší noviciátní zahrady), srdečně zdraví

OTEK ZDENĚK DRŠTKA

Svatý Jan Ogilvie.

Dva kluci – rybáři přišli k řece. „No nazdar, dneska je ta voda tak kalná, že ryby nevidí návnadu.“ „Ale uvidí, já si dneska vzal mušky svatojánské.“

Na rovném úseku silnice sjel autobus do příkopu. „Jak se to mohlo stát?“ ptá se policista šoféra. „Nemám tušení, zrovna jsem vybíral jízdné!“

Na táboře luštil náruživý křížovkář Pepa křížovku. Najednou se zamyslel a pak se zeptal kamaráda Jirky: „Znáš nějakého ptáka, který vyhnul?“ „Ne. Vlastně ano... Našeho kanára. Včera ho sežrala kočka.“

Chlapeček čte napínavý dobrodružný román. Najednou se odtrhne od strhujícího děje a zeptá se maminky: „Maminko, až vyrostu, můžu i já být pirátem?“ „To víš, že jo,“ automaticky odpoví zaneprázdněná maminka, „ale musíš se dobře učit.“

V dětském táboře se vydávají obědy. Z táborového rozhlasu se ozve: „Oběd se vydává u jižní brány.“ Všichni se hrnou k jižní bráně. V tom se znovu ozve z rozhlasu: „Opravuji. Oběd se vydává u západní brány.“ Všichni se hrnou k západní bráně. Po chvíli se znovu rozezní rozhlas: „Jelikož tady všichni pobíhají, oběd se ruší.“

Dvě myšky chytily slona a chystají se ho sežrat. První říká: „Počkej, skočím pro hořčici.“ Za chvíli se vrátí, druhá myš sedí sama a hořkuje: „Já nešťastná jsem ho neuhlídala, utekl.“ Na to první: „Jen neříkej, ještě pořád přežvykujes!“